

Víz – táplálék – bioelektronika a Vincent módszer szerint

F. Morell

„Betegségeink 90 %-át megisszuk” (Pasteur)

Összefoglalás

Minden, amit az ember megeszik és megiszik, a betegsége alkotórésze, azonban jellege szerint minden étel és ital tipikus bioelektronikai jellemzőkkel bír, amelyek áthaladnak a testen és befolyásolják annak biológiai környezetét.

A bioelektronika alapelve az emberi folyadékok, mint például vér, nyál és vizelet, valamint az anyagminták környezetének értékelésén nyugszik, melyek közül különösen nagy a víz és az élelmiszerek jelentősége.

A fizikai paramétereken, a pH, rH₂ és r értékeken keresztül vissza lehet következtetni az organizmus számára hasznos anyagokra. A korábbi évtizedekből származó összehasonlító értékek különösen egyértelművé teszik táplálkozásunk biológiai hanyatlását.

Tulajdonképpen a víz a legfontosabb élelmiszer

Olyan könnyedén kijelentjük, hogy születésekor az ember testének több mint 90 %-a vízből áll, de nem gondolkodunk el rajta. Már régen feladtuk – ellentétben a régi természeti népekkel és kultúrákkal -, hogy ezt a fontos kijelentést komolyan is vegyük. Ebből a szempontból azonban nem jelentéktelen, hogy milyen a víz minősége, amit magunkhoz veszünk, amit megiszunk, és amivel testünk vegyi tartalmának oly magas százalékát tápláljuk és pótoljuk. A régi népek különféle vízben élő istenségeket imádtak. Ez nem valamilyen babona volt. Magától értetődő, hogy azonosították a víz bizonyos istenségeit és minőségét. Még nem ismerték a nagy megtévesztőt, a „tudományt”, amely az ivóvizet és az ipari vizet egy edénybe önti, és addig keveri, amíg mindenki úgy nem gondolja, hogy ami neki a vezetékéből kifolyik, azt élvezettel és károsodás nélkül magához veheti. Azt, hogy ez nem így van, bizonyítják a napjainkban egyre gyakrabban kirobbanó „vízbotrányok”.

A víznek feladatokat kell elvégeznie, amelyek közül a legfontosabb a sejtek helyes ozmotikus nyomásának megőrzése és a teljes anyagcsere működésének fenntartása. Ide tartozik még az ember számára hasznos élelmiszerek szállítása, valamint a test által nem hasznosítható káros anyagok illetve salakok elszállítása.

A víznek nem az a feladata (illetve csak kevésbé), hogy a testet ásványi anyagokkal és nyomelemekkel lássa el, mégpedig a következők miatt: A vízben fellelhető sók és nyomelemek olyan formában fordulnak elő, amelyben nem alakíthatók át polarizált fénné. E nélkül a tulajdonság nélkül nem tudnak behatolni (vagy csak csekély mértékben) a sejthártyákba, ezért megnövekszik az ozmotikus nyomás a sejthártyán kívül, a sejten belül pedig csökken a nyomás és ezáltal vízhiány lép fel. Számos másodlagos betegség alakul ki a sejtegyensúly-zavar következtében, beleértve a rákot és a szívrendszeri megbetegedéseket is.

Mi köze van mindennek a bioelektronika száraz tudományához? Hogyan kapcsolódik ez a pH (sav-bázis érték), az rH₂ (elektronpotenciál) és az r (specifikus ellenállás) mérési eredményeihez és az abból kiszámítható redoxpotenciál-, amper- és watt-, aktív

potenciál-, vitalitásfaktor- és globális faktorértékekhez? Néhány vagy sok vonatkozásban? Nem, hanem minden vonatkozásban!

Van egy másik mondás is, amely éppen az utóbbi időben ismét aktuálissá vált: „Az ember az, amit megeszik.”

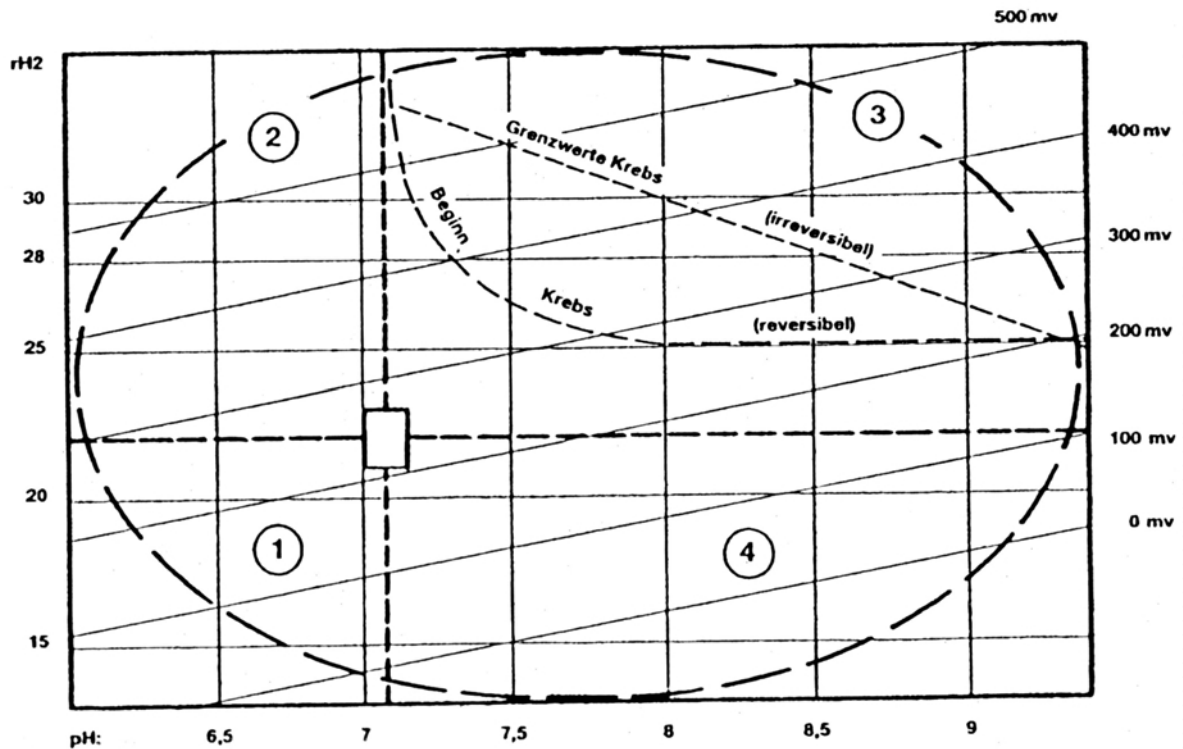
Minden, amit az ember megeszik és megiszik, „betegségének” alapvető okozója, azonban jellege szerint minden étel és ital tipikus bioelektronikai jellemzőkkel rendelkezik, és ezek áthaladnak az egész testen. Az egészséges táplálkozás segítségével, és ide tartozik az is, amit megiszunk, az ember megőrizheti egészségét illetve egészségessé válhat, az egészségtelen táplálkozás azonban betegé teszi az embert.

Miért olyan rossz a mai népesség egészségi állapota, és miért romlik tovább? Miért mutatják a franciaországi *Louis-Claude-Vincent* által készített statisztikák, hogy az egészségi állapot az USA-ban rosszabb, mint Európában, és miért sokkal jobb azon a néhány területen, ahol a „civilizáció” még nem vetette meg a lábát, mint nálunk? A konok szakemberek mégis azt állítják, hogy a táplálkozás soha nem állt minőségileg olyan magas szinten és nem soha nem volt olyan egészséges, mint manapság, és bizonyítékként a korábbival szemben jelentősen megnövekedett várható élettartamra utalnak. Ezeknek a konok szakembereknek – és sajnos ide kell számolni a hivatalos hatóságokat és hivatalokat is – sajnos sikerült ezzel az érveléssel alattvalóik tömegeit megnyugtatni, mindenekelőtt azzal, hogy a megnövekedett várható élettartamra utalnak. Az, hogy ezt elértük, egyedül a higiénia javulásának és az orvostudomány, különösen a sebészet és a baleseti sebészet, sokkal jobb szolgáltatásainak köszönhető. Ezzel szemben a belgyógyászat területein történő előrelépések sokkal szerényebbek, és ugyanez a helyzet az orvostudomány más részterületein is. Csak a természetgyógyászat, a homeopátia, az akupunktúra és az elektroakupunktúra – itt nem szabad elfelejtkezni a MORA-terápiáról sem – hozott jelentős és új impulzusokat, és ezek a területek manapság sokkal hatékonyabbak, mint más, a főiskolán tanított terület. Elbizakodottság ezt állítani? Nem, mivel a bioelektronika bizonyítékokkal tud szolgálni ennek alátámasztására.

A bioelektronika már eleve nem a hagyományos orvostudomány vagy a biológiai orvostudomány oldalán áll. Pártatlan, a mérései objektívek és olyan mértékben reprodukálhatók, amennyire az élő szervezetekben lezajló folyamatokat reprodukálni lehet. Mivel a bioelektronika ismeri az egészségesek és a betegek mérési értékeit, hiszen a mérési értékek a patológiai állapotnak megfelelően egészen határozott irányban eltérnek, nem okoz nehézséget a gyógykezelés sikerének mérése és a különböző gyógyeljárások összehasonlítása és egymással szembeállítása. A legtöbb olvasónk előtt ismert az, hogy itt a hagyományos orvostudomány húzza a rövidebbet. Az elmúlt 25 évben, amióta bioelektronikával foglalkozunk, csak mi közel 100.000 teljes mérést (vér, nyál és vizelet) és mintegy 400.000 részmerést végeztünk, ami statisztikailag releváns mennyiséget jelent. Betegeinket szinte kizárólag csak természetes gyógykezeléssel és diétával kezeltük, és a sikert illetve sikertelenséget folyamatosan tudtuk vizsgálni a bioelektronikai ellenőrzések segítségével. A legtöbb beteget korábban allopatikusán, hagyományos gyógyeljárásokkal, hagyományos módon kezelték. Mindannyiuk mérési értékei messze eltértek az egészséges embereknél mért értékektől. A legtöbb esetben sikerült ezeket az értékeket javítani illetve visszaállítani. Ezért engedjék meg, hogy a bioelektronikai mérések 25 éve tartó megfigyelése alapján feljogosítva érezzem magam arra, hogy megállapítsam, a biológiai és biofizikai eljárások – mindenekelőtt a MORA – többet érnek el, mint a hagyományosak.

Ezen nem lehet csodálkozni, ha figyelembe vesszük azt, amit az 1. ábra mutat. Itt egy nagyjából ovális kört képező vonal látható. Ez a vonal mutatja az élet abszolút határát,

vagyis, hogy ilyen vérkép esetén milyen élettartam várható. A határvonalon kívüli terület már csak a halált jelenti. Azonban ha megfigyeljük a mérgek mérési értékeit, azt találjuk, hogy azok mind az élethatáron túl helyezkednek el, és érdekes módon ugyanez érvényes a kémiai természetű gyógyszerek legtöbbszörére is. Ezek után elfogadhatjuk-e egyáltalán, hogy ezek a kémiai gyógyszerek javítják a betegek szervezetét és bioelektronikai értékeit? Nem, ezt nem tehetjük! Egy dolog kivételével: Ha egy beteg és egy gyógyszer mérési értékeit egymással pontosan szembeállítjuk, kedvező hatás várható.

1. ábra: Bioelektronigramm

A gyógyszer és a beteg bioelektronikai értékeinek természetesen ismertnek kell lenniük. Azonban a gyógyszer hatása nem a fiziológiai-kémiai minőségére vezethető vissza, hanem a bioelektronikai értékeire, specifikus proton-, elektron- és ásványianyag-tartalmára. És ha sikerül javítani a bioelektronikai értékeket, akkor is többnyire csak rövid időre és a test számára kényszer hatása alatt.

Más a helyzet a homeopátiás gyógyszerekkel, a növényterápiával és egyéb természetes gyógyszerekkel, táplálékkal és vízzel. Ezeknek az értékei általában az élethatáron belül találhatóak. Ha pontosan diametriálisan a beteg mérési értékeire helyezkednek el, mégis hasonlóan tekinthetők, ugyanis fordítottan hatnak, mint a beteg téves adatai. Ez különösen fontos és jól meg kell érteni. Ezért lássuk még egyszer: A természetben keletkezett gyógyszereknek és a beteg bioelektronikai értékeinek egymással szemben kell elhelyezkedniük, egymással ellentétes mérési értékekkel kell rendelkezniük. Ezért érvényes az is, hogy nincs általános érvényű diéta, hanem csak egyéni diétaformák léteznek, amelyek még azzal a komisszággal is rendelkeznek, hogy időről időre módosítani kell őket.

Itt jelentős szerepe van a víznek. A víznek, amely tiszta víz, nem tea, tej és nem ásványvíz. Minden embernek naponta meg kellene innia 2-3 liter ilyen vizet ahhoz, hogy egészséges maradjon vagy egészséges legyen. Elhagyná a betegség, mivel

megszűnne annak alapja, amely részben azon alapul, hogy a test téves jeleket őriz meg, amelyek a táplálékból, elsősorban a vízből, származnak.

A bioelektronikai értékek pontos leírása megtalálható „A víz az első számú élelmiszer”^{*} című írásban, ezért itt csak címszavakban ismertetjük. 3 paramétert kell mérni és kiértékelni:

PH = hidrogénion-koncentráció, a protonok száma; a hidrogénionokat össze kell hasonlítani a protonokkal
rH2 = hidrogéngáz-nyomás, elektronok száma, oxidáció illetve redukció foka
r = ellenállás értéke ohmban, ásványtartalom

* Kapható: ERA-Electronic GmbH, Friesenheim

Ezt a három értéket kell a betegek vérében, nyálában és vizeletében megmérni és kiértékelni. Ezeket az értékeket azonban minden olyan folyadékban is meg kell mérni, amelyeknek a víz az oldószere. (Olajok és zsírok esetében a mérés csak kerülő úton, laborban végezhető el.) Az egészséges táplálék összességében egy pH=7 körüli értékkel, egy rH2=22 értékkel és egy magas (1000 ohm fölötti) r-értékkel rendelkezik. Ha azonban megnézzük mai táplálékunkat, az italokat és élelmiszereket, akkor pH 7,5-8,5 körüli átlagot és körülbelül rH2=28 értéket találunk. Az r-értékek itt 200 körül ingadoznak. Ez pontosan az állandóan emelkedő rákos és érrendszeri megbetegedések területe, amely oly sok embert érint.

Hogyan alakult ez korábban? 40 évvel ezelőtt a táplálék pH középértéke még 7,1 és rH2 középértéke pedig 22-24 volt, amely a bioelektronika által megkövetelt egészségi zónába esik. A gyártás, a termesztés, a feldolgozás, a konzerválás és a sterilizálás modern módszerei, történjen akár vegyi akár mechanikai úton, kivétel nélkül, nem igazolhatóan jobbra felfelé történő eltolódást vonnak maguk után.

Ez a protonok és elektronok csökkenését jelenti az ásványi sók egyidejű növekedése mellett, s ezáltal a közeledést az említett rákos területhez. Egyúttal azonban a természetes mágneses mező csökkenését is jelenti, amely az egyetlen, ahol élet lehetséges. Mivel most már a fiatalabbak 90 %-ának mérési értékei is a kezdő degenerációs zónába esnek – a táplálékok és az italok következményeként -, nagyon energikusan követelnünk kell, olyan táplálkozás lehetővé tételét, amelynek mérési értékei 7,1 pH és 22 rH2 alá esnek. Ez nem utópia. Nézzünk meg néhány hagyományos és biológiai eredetű terméket, valamint a korábbi és a mai értékek összehasonlítását is. Még mindig az egyik legfontosabb és legkönnyebb élelmiszer a tej! Tényleges egészségügyi értéke azonban problematikus, ha megnézzük a bioelektronikai értékeit. 25 évvel ezelőtt megmértük a falunkból származó tejet. Akkoriban még nem voltak fejőgépek, de a földet már akkor is gazdagon trágyázták.

A tej mérési értékei 1962-ben:

pH = 6,1 rH2 = 20,3 r = 600

ma:

pH = 7,3 rH2 = 28,1 r = 265

Biológiai friss tej akkor nem állt rendelkezésre.

A cukornak mindig pusztító értékei voltak:

pH = 8,14 rH2 = 31 r = 3320

A magas érték mutatja, hogy a cukor semmilyen biológiai só nem tartalmaz, amelytől a cukor önmagában hasznos lenne.

Más a helyzet a mézzel, amelynek számos különböző fajtája létezik. Kiválasztottunk egyet egy nagy erdős területről, ahol főleg fenyők találhatók:

Méz

pH = 6,4 rH2 = 22,1 r = 280

Megmértük a *fehérkenyeret* (zsemlét) (mindent egy pékségből):

20 évvel ezelőtt

pH = 6,2 rH2 = 28 r = 320

ma

pH = 6,9 rH2 = 31 r = 188

de a *szeletelt kenyér*

pH = 5,9 rH2 = 26,5 r = 480

Megfigyeltük az r-értékeket. Minél természetesebb a teljes sütési eljárás, az őrléstől kezdődően, annál kevesebb (kedvezőtlen) ásvány található a termékben. Ismereteink szerint nem minden ásvány jó illetve az egészséget elősegítő. A természetes állapotú kenyereket kell előnyben részesíteni.

Borjúhús

Korábban:

pH = 6,8 rH2 = 26,7 r = 480

ma:

pH = 7,9 rH2 = 31 r = 240

A romlás szembeötlő.

Burgonya (héjában megfőzve):

a boltból

pH = 7,34 rH2 = 31 r = 127

biológiai származási helyről

pH = 5,84 rH2 = 23 r = 380

Alma

boltból

pH = 6,1 rH2 = 29,6 r = 906

biológiai származási helyről

pH = 5,43 rH2 = 19 r = 1400

Látjuk, hogy a biológiai termesztés és az időben korábbi termesztés sokkal kedvezőbb. Léteznek azonban olyan biológiai termesztési eljárások, amelyeknél olyan alacsony rH2 érték érhető el, mint például rH2=15, sőt 10. Az csak zárójelben jegyezzük meg, hogy a biológiailag termesztett gyümölcsöket kevésbé támadják meg a különböző fajta károkozók, mint ahogy azt is, hogy nem igaz, hogy a hozamok alacsonyabbak lennének.

Sajnos a politikusoknál és a hatóságoknak gyakran azonnal „lemegy a függöny”, ha meghallják azt a szót, hogy „bio” vagy „természet”. A környezetvédelemhez való hozzáállás is többnyire csak üres szólam. Jó lenne, ha kitalálnánk egy másik fogalmat, egy új szót a „bio,-ra, és azt használnánk.

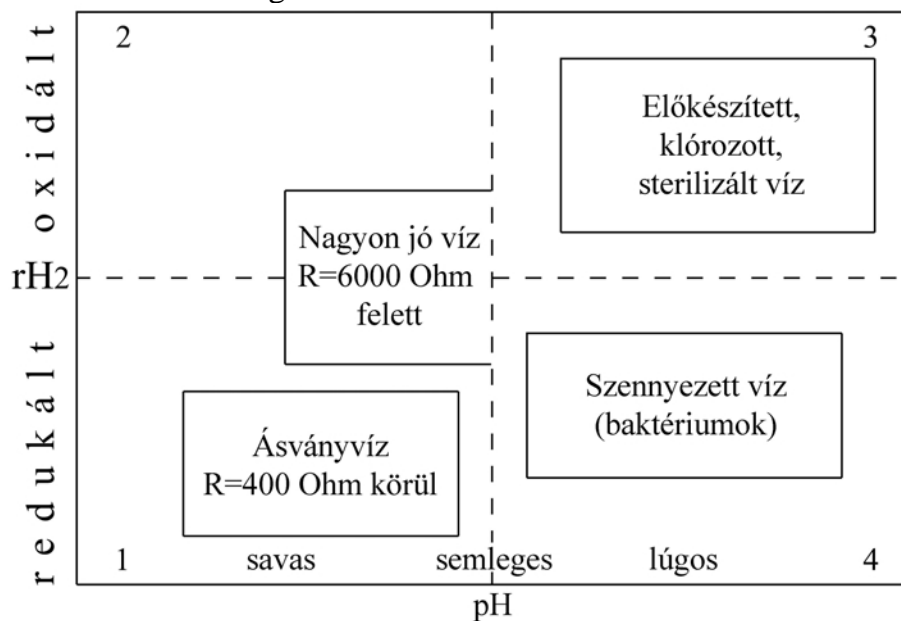
Az elmúlt 28 év alatt, amióta a bioelektronikával foglalkozunk, tapasztalataim alapján a következőt tanultam meg: A kémiai gyógyszerek csak nagyon ritkán javítják a biológiai környezetet, vagyis a bioelektronikai értékeket. A homeopátiával és más természetes gyógymódokkal csaknem mindig javulás érhető el, ha ezeket az eljárásokat helyesen alkalmazzák. Az értékek szinte soha nem hozhatók a normális szintre. A legjobb eredményeket mindig akkor érjük el, ha sikerül megtalálni a helyes diétát, amely mindenkinél különböző, és sikerül azt beilleszteni a gyógyítási tervbe. Ez gyakran kemény beavatkozást jelent. A lakosság megszokott étkezési szokásai és a hiányos kínálat egészséges élelmiszerekből itt közrehatnak. Az orvosoknak és a

fogyasztóknak (= betegeknek) egyre hangosabban és határozottabban követelniük kell az egészséges termékek gyártását. A piac végtére is a kereslethez igazodik.

Azonban még fontosabb a szervezet számára a víz, az ivóvíz. Gondoljunk csak bele, hogy a felnőtt ember teste több mint 60 %-ban vízből áll, ezért aztán nem mindegy, hogy milyen az ivóvizünk minősége. Az ivóvíz egészséget elősegítő minőségét nem az egészségügyi hatóságok módszereivel lehet megmérni. A csírák száma például jelentéktelen. Csírákat egyébként is csak akkor tartalmazhat, ha a bioelektronikai értékek megfelelőek. A tiszta, önmagában egészséges víz amúgy sem tartalmazhat csírákat, mivel ezt a környezete nem teszi lehetővé. Utópia azt hinni, hogy huzamosabb időre elég sterilizálni a vizet (klór, ózon stb.). Az ilyen víz baktériumtetemeteket tartalmaz és ezek mindig jobbra és felfelé tolják a mérési értékeket. A diagramm (2. ábra) mutatja a lehetséges különböző vizek mérési értékeit. Az egészséges tiszta víz - az egyetlen, amelyet az ember tartósan megihatna - mérési értékei enyhén savas környezetbe esnek, tartalmaz tehát protonokat, a mérési értékek pedig pH 6,5-6,8 körüliek. Könnyen oxidálható, tehát nem vagy csak kevés elektront tartalmaz, a mérési értékek pedig $rH_2 = 24-26$ körüliek. Nem vagy csak kevés ásványt (!) tartalmaz, ellenállási értéke legalább 6000 ohm vagy afölötti.

A termálvizek, az úgynevezett ásványvizek, értékei mindig a bal alsó savas, redukált zónába esnek. A megfelelő területen vannak, de csak akkor, ha a beteg, aki megissza az ilyen vizet, ásványi anyagokban szegény.

2. ábra: Vízminőségek

Ilyen nagyon ritkán előforduló esetben rövid időre és állandó bioelektronikai ellenőrzés mellett hasznos lehet. Az ellenállási érték 400 ohm alatti és ez veszélyes: Nagyon sok ásvány káros, behatolnak az ozmózis folyamatába, olyan ásványokat szállítanak a test számára, amelyre annak nincs szüksége, és amelyeket nem akar megtartani. Korábban jobb volt a helyzet, amikor az általános sózás még nem volt olyan jellemző. Ma már a helyzet megköveteli, hogy igyunk bőven tiszta vizet!

A jobb alsó zónába eső vizek szennyezettek és tele vannak baktériumokkal. Lúgosak, redukáltak és kedvező életfeltételeket nyújtanak a baktériumok számára. Folyóink, patakjaink és tengereink legtöbbször ilyen (mára ilyenné vált). Ezért be kell avatkoznunk – a hatóságokra gondolunk – a szerkezetébe, és „íthatóvá” kell tennünk. A vizet előkészítjük és sterilizáljuk, de csak kis mértékben mentesítjük (kémiai úton) az azt terhelő mérgektől. Mi történik ekkor? A víz a jobb felső zónába kerül: a degenerációs

zónába. Az összes előkészített és sterilizált (klór, ózon) víznek lúgos és oxidált mérési értékei vannak, vagyis nem tartalmaz protonokat és elektronokat, amelyekre azonban feltétlenül szükségünk van. Még mindig túl sok és kedvezőtlen ásványi sókat tartalmaz. Annak a víznek, amelyet megiszunk, protonokat és elektronokat kell biztosítania számunkra. Ha nem tartalmazza ezeket, akkor kivonja a testből a protonokat és elektronokat, ami idővel a testet ismét a degenerációs zónába taszítja, fáradttá és betegé teszi. A víz is élelmiszer, de nem úgy, ahogy azt például *B.Prof. Scheller* állítja, hogy ásványi sókkal lásson el bennünket, hanem protonokkal és elektronokkal. Ezek nélkül nincs élet, mivel minden életfolyamat oxigént nem igénylő módon zajlana le. Ezek alkotják a nekünk megfelelő mágneses mezőt, amelyhez aktív protonok és elektronok szükségesek.

A klórozás következtében a legfontosabb dolog hiányzik a vízből, amelyet biztosítania kell számunkra: a mágneses erő. De nem csak ez. Habár a kezelt víz, ami nálunk a csapból kifolyik, már nem tartalmaz patogén csírákat, de vírusokat igen. A baktériumok a sterilizáció hatására szétrobbannak és egy baktériumból körülbelül 2 millió vírus (*Vincent*) keletkezik, nem feltétlenül patogén csírák, de mindig olyan produktumok, amelyek a környezetet befolyásolják és megváltoztatják.

A klórozás mindig a jobb felső zóna irányába változtatja meg a vizet. A klór az egyik legerősebb oxidáns és ezáltal elektronrabló. Ugyanez érvényes az ózonra is. Jobbra fent található azonban a trombóliszóna is. Itt emlékeztetünk arra, hogy a klór bevezetése után (1921. körül) ugrásszerűen megnövekedett a lábfájás, amely például az USA-ban 500 %-os növekedést jelentett.

Az ivóvíznek többek között az a feladata, hogy oldószerként funkcionáljon. Ezt azonban csak akkor teheti, ha tiszta, vagyis ha még az ivás előtt nem túl sok anyag oldódik fel benne. Az ivóvízben (vezetékes vízben) azonban gyakran olyan anyagok oldódnak fel, amelyek már kis adagban is rendkívül mérgezőek, és amelyek jelenlétéről gyakran egyáltalán nem is tudunk. Az újságokból olvashatjuk, hogy a különböző nagyvárosok vize gyakran a megengedett értéknél nagyobb mennyiségben tartalmaz nitrogénvegyületeket. Meglátásunk szerint a víz nem tartalmazhat semmilyen mérgező anyagot.

Szomorú valóság, hogy a megengedett legmagasabb mennyiségként megállapított értékek mindig az értékes ivóvíz helytelen értékelését tükrözik. Az egészségügyi hivatalok és vízügyi hatóságok még mindig semmit sem tudnak a világ legrégebbi ősanyagának értékéről. Engedményeket tesznek a gazdaság, a pénz számára. A gazdaságosságot az egészség fölé helyezik, és nagyobbra értékelik a következetlenséget, mint a következetességet. Mi vagyunk azok, akiknek egyszer benyújtják a számlát.

Éveken keresztül hatalmas mennyiségű nátriumot adagoltak a vízhez ioncserélőként, hogy a kemény vizet lágyvá tegyék. 500 mg kalciumion létrehozásához 1000 mg nátriumot kell a vízhez adagolni. A magas vérnyomásban szenvedőknek például nátriumszegény diétát kell tartaniuk, nem vehetnek magukhoz 5 mg/l-nél több nátriumot. Ezzel a kevésbé ízletes diétával kínozzák magukat anélkül, hogy sikert érnének el, mivel az ivóvíz már jóval több nátriumot tartalmaz, mint amennyit fel tudnak dolgozni. Túl sok nátriumot vesznek magukhoz az ivóvízzel és más termékekkel (édesítőkkal). A WHO 20 mg nátriumot ajánl maximális mennyiségként, ha nátriumszegény táplálkozás ajánlott. A königsteini Haderheck-víz egyébként csak 5 mg/l nátriumot tartalmaz, a híres Pachinger-víz pedig jóval 380 mg/l felett van. A legtöbb városi víz nátriumtartalma nem 300 mg alatti. Az is előfordulhat, hogy 1000 mg értéket mérnek.

A vezetékes víz rossz íze miatt ásványvizet iszunk. Ennek az íze ugyan jobb, de nátriumot és sok más sókat tartalmaz, amelyeket az emberek egészségként magasztalnak.

Olyan ásványok kerülnek ellenőrizetlenül a szervezetbe, amelyek alapul szolgálhatnak némelyik betegség kialakulásához. Ez tehát nem megoldás, főleg azóta, amióta a fordított ozmózis technikája létezik, amely vegyi eljárások nélkül állandóan kitűnő vizet szolgáltat. A Puromed és a Purohix esetében is ezt az elvet ideális módon valósítjuk meg. A pH- és az rH₂-értékek csökkennek, az olyan fontos r-érték erősen megemelkedik és a mért kiindulási érték körülbelül tízszeresét éri el.

A készülék a legmodernebb elektronikát alkalmazza a minőség ellenőrzésére és gyakorlatilag károsanyag-mentes és egészséges ivóvizet biztosít. Elegendő, mintegy 1 liter/óra vizet állít elő, hogy mindig elegendő víz álljon a család rendelkezésére, amely ráadásul sokkal értékesebb, mint a vásárolt víz.

A víz, az egészséges, tiszta víz egy hihetetlenül költséges áru. Nincs elegendő belőle ahhoz, hogy a vezetéken keresztül elpazaroljuk. Éppen elegendő az emberiség megítatásához. Utópia feltételezni, hogy ivóvizet tudnánk a vezetékből csapolni. Ehhez a kevés készletek nem elegendők. Szigorúan külön kell választanunk az ivó- és az ipari vizet. Vannak még fel nem használt „tiszta” források. Készek vagyunk arra, hogy segítsünk ezeket megtalálni. Csak a háztartásban sok vizet használunk, gondoljunk csak a vécéöblítésre, amelyhez 8 l víz szükséges, a vízzel teli kádra, amelyhez 80 l víz kell, nem is említve a mosogató- és a mosógépeket. Azonban az ipar a főfogyasztó! A falunkban egy család évi átlagos fogyasztása 300 köbméter, azonban 400-500 köbmétert is fogyasztanak. Ha az ember sokat iszik, akkor az 2 l/nap mennyiséget jelent. Az egy négy tagú család esetében évente 2920 litert, vagyis kerekítve 3 köbmétert tesz ki. Ez körülbelül 1/10-e a teljes fogyasztásnak. A városban egyébként ennél jóval kedvezőtlenebbek az arányok.

A helyzet parancsolóan megköveteli, hogy végre megtanuljunk az ivóvizet a legeslegértékesebbnek tartani, amit ránk bízta. Aki önmagával és a családjával jól akar tenni, a valódi alternatívát jelentő ozmózis-átalakító technikával segíthet magán, amíg az állami szervek át nem veszik ezt a felfogást. Az ilyen jellegű otthoni forrás hosszú távon olcsóbb, mint más megoldások. A savértékek, az elektronizáció és a specifikus ellenállás (Vincent módszere szerinti bioelektronika) viszonylag egyszerű mérése lehetővé teszi számunkra, hogy ellenőrizzük az ivóvíz értékét vagy újonnan megállapítsuk. Egészségünkre valamennyit költenünk is kell. Egy beruházás, amely nagyon megéri, és csak a tiszta víz által olyan javulás érhető el a népegészség területén, amelynek következtében milliárdos nagyságrendű megtakarítások érhetők el az egészségügyben. Ez mindannyiunk érdeke, vagy vannak olyanok, akiknek ez nem áll érdekében? Attól félünk: igen! És ezek a csoportok nagyon erősek. Erről többet nem akarunk mondani, mivel ez nem a politizálás helye. A víz, és ezt még egyszer hangsúlyozzuk, a legértékesebb áru. El fog és el kell jönnie annak az időnek, amikor az ivóvíz szennyezése ugyanolyan súlyos bűncselekménynek számít és olyan szigorúan büntetik majd, mint a tömeggyilkosságot. Birtokában vagyunk az egészséges táplálkozással és az egészséges vízzel kapcsolatos tudásnak. Ezáltal azonban súlyos felelősséget is vállalunk! Segítsen Ön is ebben! Ez a felelősség, ha sok vállon oszlik el és ennek ismerete hamarosan közkinccsé kell, hogy váljon.

Irodalom

Vincent, L.C.; Moreli, E.; Picard, J.; Roujon, L. többek között: Königsteini kongresszusi jelentés – Societé Internationale de Bio-Electronique Vincent, 1978

Roufon, L.: A Vincent-bioelektronika elmélete és gyakorlata, SIBEV Kiadó, Wenden-Ottfing 1975

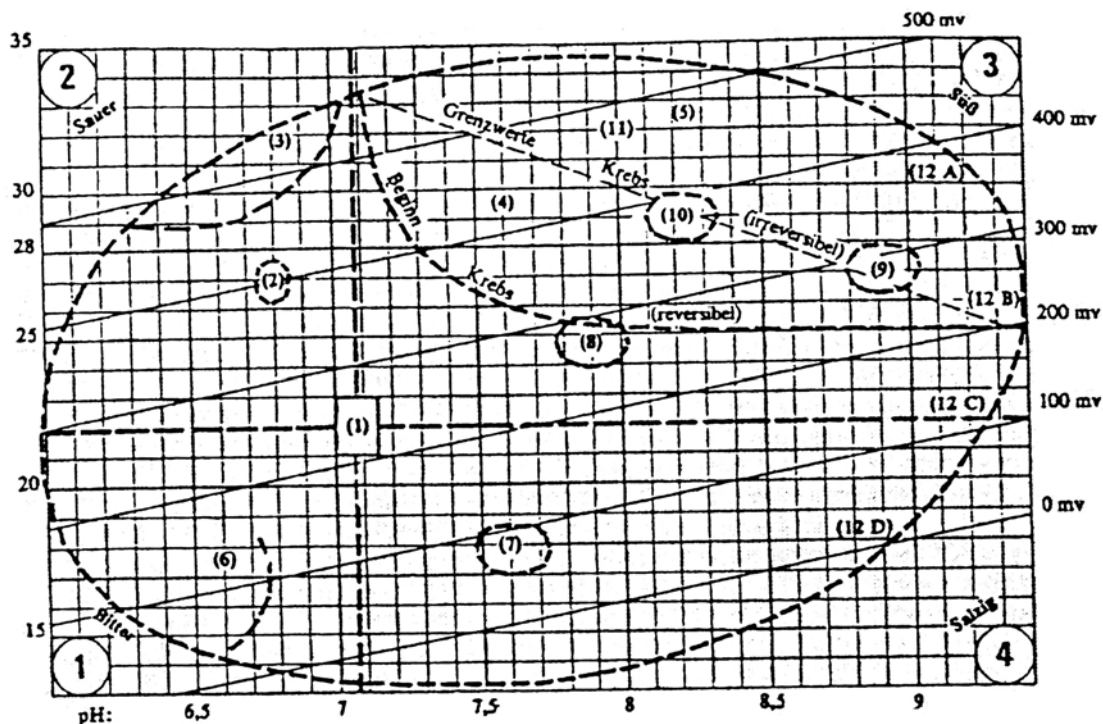
Morell, E.; Rasche, E.: A víz az első számú élelmiszer, Med-Tronik GmbH, 1985

Elman, H.: A Vincent féle bioelektronika és a sav-bázis háztartás elméletben és gyakorlatban, Karl F. Haug Kiadó, Heidelberg, 1985

Bressy, P.: La Bio-Electronique et les Mystères de la vie, Le Courrier du Livre (1977)

Cannempasse-Rifford, R.: Bases theoriques el pratiques de la Bioelectronique, Edimat, La Seync/Mer 1979

Vérminták mérése a Vincent módszerrel.

Semlegesség: pH = 7,07; savas: pH < 7,07; lúgos: pH > 7,07

Semlegesség: rH2 = 28; oxidált: rH2 > 28; redukált: rH2 < 28

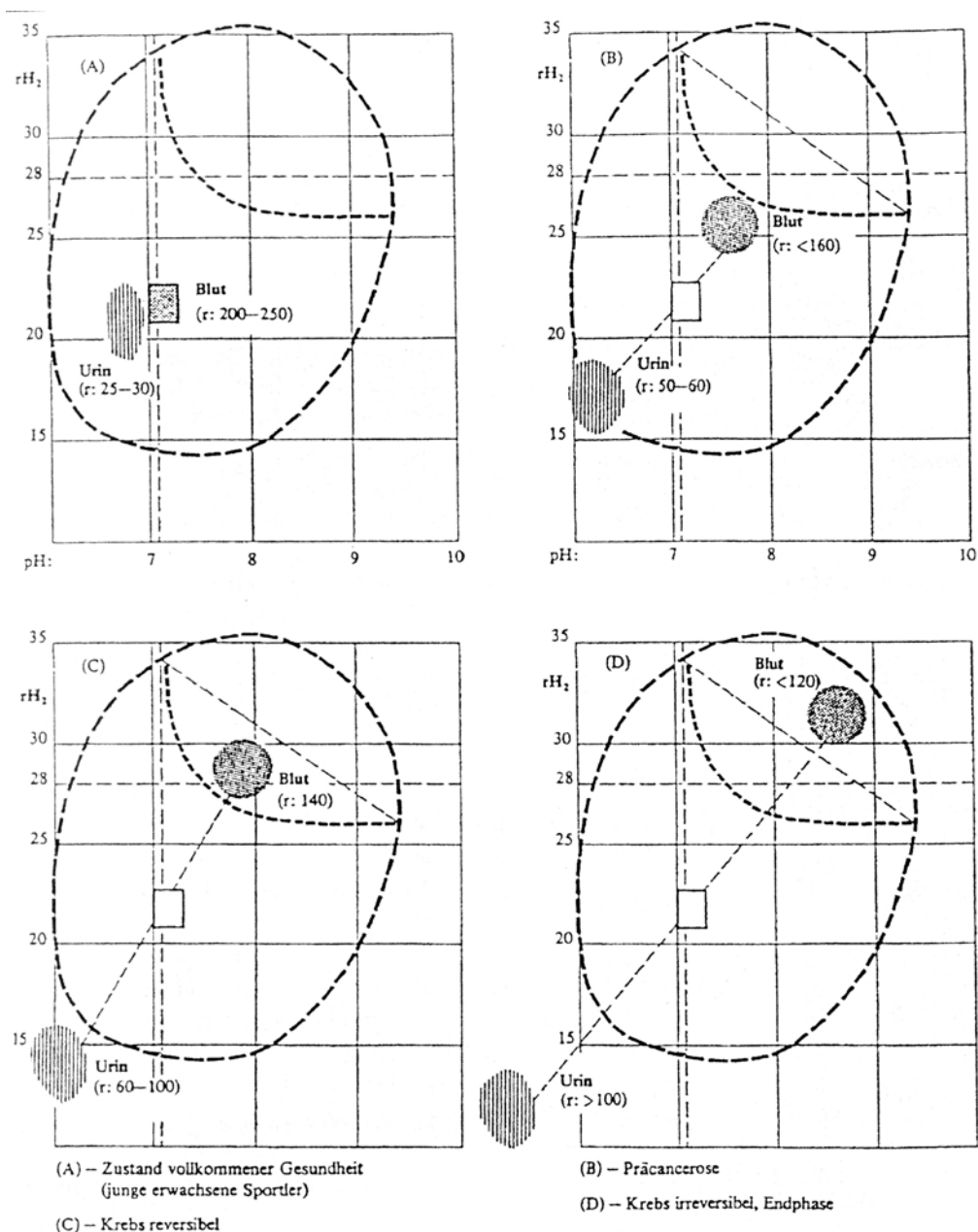
A pH = 7,07 és az rH2 = 22 metszéspontja 4 területet határol, melyek jelentése:

1: savas és redukált, 2: savas és oxidált, 3: lúgos és oxidált, 4: lúgos.

Bizonyos tünetekkel rendelkező alanyok vérmintáinak mérésével és átlagolásával számított értékek adatai.

Hivatkozási pont az ábrán	Tünet	Mért értékek		
		Ph	rH2	r
	az élet határértékei	6-9	15-35	min. 100-200
1	általános egészség	7-7,2	21-23	190-250
2	tuberkulózis	6,8	28	180-140
3	gyermekbénulás	6,7	31	120
4	rák (kezdődő)	7,2	31	119
5	rák (visszafordíthatatlan)	8,5	32	120
5	rák (végső stádium)	9,4	29,4	105 (halál)
6	delirium tremens	6,57	18,2	127
6	delirium tremens	6,3	16	100 (halál)
7	tífusz	7,6	18	140-160
8	többszörös szklerózis	7,9	25	130-140
9	ulcus gaztrekrómia	8,9	27	101 (halál)
10	éhezés	8,2	29	101
11	epilepszia	> 8	> 32	> 200-400
12A-12D	aggok (95 év felett) röviddel a halál előtt			130-95 között

Vér és vizeletminták mérése a Vincent módszerrel.

Blut = vér, Urin = vizelet

- (A)– általános egészségi állapot
- (B) - precancerose (fiatal felnőtt sportolók)
- (C) – rák (visszafordítható)
- (D) – rák (visszafordíthatatlan), végső stádium